

[Indenrigsministeren.]

sige: Ingen skal betale mere, men nogle skal betale mindre, derved, at man lader Staten træde ind som Parthaver i Risikoen og derved i Betalingen. Nu er det jo i og for sig ikke min Sag at afvise et saadant Forslag — det maa blive Finansministeren, der til sin Tid ud fra finansielle og for øvrigt ogsaa i høj Grad ud fra almindelige økonomiske Betragtninger kommer til at beskæftige sig med Forslaget —, men jeg vil dog her, inden man gaar videre i Diskussionen, gerne have Lov til at fastslaa, at var der end et og andet, som man i 1939 var uenig om, saa var der i alt Fald een Ting, hvorefter der var, saa vidt jeg kan se, fuldkommen Enighed inden for Rigsdagen, og det var om dette, at Staten i alt Fald ikke havde nogen Forpligtelse til at betale, og at Staten næppe heller burde betale. Jeg vil gerne herom med den højtærede Formands Tilladelse anføre en kort Udtalelse, som dengang blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Aksel Møller. Det ærede Medlem sagde paa Spalte 350:

„Mit Parti er ganske enig i, at Krigsrisiko for Bygninger i privat Eje ikke, saaledes som det er ønsket i nogle Kredse, bør lægges paa Staten. Der synes ikke at være noget juridisk Grundlag for at placere et Erstatningsansvar paa Statsmagten. Tværtimod er de lærde vist enige om, at Krigsskade, hvormed man vel maa sidestille den tilfældige Skade, der kan ske ved tilfældige Neutralitetskrænkelser, er Staten erstatningsretligt uvedkommende“.

Og saa anfører det ærede Medlem som Bevis derfor nogle Udtalelser af Professor Vinding Kruse.

Jeg er altsaa ikke tilbøjelig til at mene, at man saadan uden videre kan gaa hen og sige: nu skal Staten overtage en saa eller saa stor Del af den Betaling, som man oprindeligt var enig om skulde paahvile Forsikringstagerne. Jeg mener, man ikke kan overvælte dette paa Staten, og at man kun vanskeligt i større Omfang kan paalægge Staten at overtage Forpligtelserne.

Saa kommer der en anden Side af Sagen, som gør det hele adskilligt mere indviklet, end maaske mange tror, det er den rent tekniske Side. Spørgsmaalet er for mig det, om man i det hele taget i Dag er i Stand til at ændre ved det Grundlag, som man gennemførte i sin Tid. Man maa jo her huske paa, at der er foretaget enkelte betydelige à conto-Indbetalinger. Jeg skal nævne Tallene; nu er de nogle Uger gamle, og derfor ligger de sikkert noget højere i

Dag, men de viser saa nogenlunde, hvordan Forholdet er. Forholdet er det, at der for Københavns Vedkommende er indbetalt 11,1 Mill. Kr., for Købstæderne 6,2, for Landbruget 0,1, for bymæssige Bebyggelser 0,2 og for Industrien 18,1 Mill. Kr., altsaa i alt et Sted mellem 35 og 40 Millioner. Dertil kommer, at der jo i den seneste Tid — saaledes som den ærede Forslagsstiller ogsaa var inde paa — er udsendt regulære Opkrævninger, og en Del af disse Beløb er formentlig ogsaa indgaaet.

Alt det har ført med sig, at ledende Forsikringsfolk, som jeg har talt med, og som er meget mere kyndige, naturligvis, end jeg paa dette Omraade, samstemmende siger, at det faktisk er teknisk umuligt at give sig til at ændre ved Forholdene nu. Jeg tør ikke paastaa, at det ikke kunde have ladet sig gøre paa et tidligere Tidspunkt, altsaa rent teknisk, men saa vilde andre Ting have kunnet indvendes derimod. Da jeg i Fjor rejste Spørgsmaalet inden for det af Folketinget nedsatte Udvalg angaaende Lov om Leje, mødte jeg ikke fra nogen Side Forstaaelse af, at der her var et Problem, som man retteligt burde tage op. Man fortalte i visse Blade Dagen efter noget, som for øvrigt ikke passede, at jeg var ude for at ville give Grundejerne 100 Millioner eller mere, men det var alt det, man havde Interesse i paa det Tidspunkt. Om det dengang kunde have været gennemført, skal jeg ikke kunne sige, men jeg mener, ud fra Samtaler, jeg har haft med særdeles kyndige Forsikringsfolk, at kunne sige, at det, om det ikke er umuligt, saa dog vil støde paa ganske overordentlig store Vanskeligheder.

Hvad man derimod formentlig kan gøre, og hvad jeg tror vilde hjælpe ganske overordentligt f. Eks. paa de sociale Boligselskaber — og jeg ser meget vel, at der navnlig for de nyere af disse, som ikke har nogen likvid Kapital, her er et meget vanskeligt Problem —, det var at udstrække det Tidsrum, hvori Betalingen skal ske, at nedsætte — naturligvis ved Lov — den Promille, hvormed Præmien skal indbetales halvaarlig, det er i Øjeblikket 2,5 Promille. Jeg kunde for min Part tænke mig, at man forsøgte at komme igennem med en Ordning, hvorved Betalingen udstræktes over et længere, maaske endda et adskilligt længere Tidsrum, og at Staten saa stod i Forskud for de Penge — for naturligvis maa de skadelidte have Pengene udbetalt, saa de kan faa udført de nødvendige Reparationer og Genopbygninger.